

Sygn. akt V CSK 178/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa H. S.A. w W.

przeciwko Miastu K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację strony powodowej – H. Spółki Akcyjnej w W. od wyroku Sądu Rejonowego w K. oddalającego powództwo przeciwko Miastu K. o ustalenie.

W skardze kasacyjnej powodowej Spółki od postanowienia Sądu Okręgowego skarżąca uzasadniała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze dla innych spraw. Zagadnienie prawne powinno pozostawać w związku z danym sporem i mieć znaczenie dla jego rozstrzygnięcia

Kwalifikacji takiej nie można przypisać wyjaśnionemu już w orzecznictwie zagadnieniu przedstawionemu przez stronę skarżącą wyrażającemu się w pytaniu, czy moment trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości zgodnie z rozumieniem art. 73 ust. 2 u.g.n., to moment rozpoczęcia prac budowlanych na nieruchomości zgodnie z decyzją budowlaną, czy moment wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego wzniesionego na nieruchomości. W powołanym w zaskarżonym wyroku orzecznictwie Sądu

Najwyższego, w tym w szczególności w wyroku z dnia 19 maja 2010 r., I CSK 591/09 (OSNC 2010, nr 11, poz. 156) wydanym w stanie faktycznym podobnym do niniejszego, wyjaśniono, że uzyskanie pozwolenia na wybudowanie na danej nieruchomości budynku, w którym mają się znajdować lokale mieszkalne nie jest równoznaczne z trwałą zmianą sposobu korzystania z tego gruntu. Jeżeli w takim budynku mają być lokale mieszkalne i użytkowe, to fakt ten może być stwierdzony w sposób niepodważalny dopiero po zakończeniu budowy i wydaniu decyzji o pozwoleniu na użytkowanie budynku.

Uwzględniając to, przedstawione przez stronę skarżącą kolejne zagadnienie dotyczące tego, czy sąd jest zobowiązany do wydania wyroku biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, czy stan rzeczy z momentu złożenia wniosku do jednostki samorządu terytorialnego, którego rozprawa dotyczy, pozbawione jest cech zagadnienia prawnego w przyjętym rozumieniu z uwagi na brak koniecznego związku z przedmiotowym sporem.

W tym stanie rzeczy usunięte zostały zarazem mogące powstać w sprawie wątpliwości związane z wykładnią pojęcia „trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości” (art. 73 ust. 2 u.g.n.) na potrzebę dokonania której wskazuje skarżąca z powołaniem się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.